

ПРОТОКОЛ

град София, 18 май 2020 год.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, Второ наказателно отделение, в съдебно заседание на **осемнадесети май две хиляди и двадесета година**, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

**ЧЛЕНОВЕ: БИСЕР ТРОЯНОВ
ПЕТЯ ШИШКОВА**

при участието на секретаря Илияна РАНГЕЛОВА и прокурора Петър ДОЛАПЧИЕВ, сложи за разглеждане наказателно дело № **50** по описа за 2020 година, докладвано от **съдия Бисер Троянов**.

На именното повикване в 10.35 часа се явиха:

Жалбоподателката подсъдима Р. Д. Ж. се явява лично и с упълномощения си защитник адвокат М. Я..

Адвокат Я.: Да се даде ход на делото. Моля да приемете изготвено от мен допълнение към касационната жалба.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото. Не възразявам да се приеме допълнението към касационната жалба.

СЪДЪТ намира, че допълнението е своевременно представено, поради което и на основание чл. 351, ал. 4 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА допълнение към касационна жалба на подсъдимата Р. Д. Ж., изготвено от адвокат М. Я..

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО И ГО ДОКЛАВА.

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО.

Адвокат Я.: Поддържам касационната жалба срещу решението на АСпНС, както и допълнението към същата. С атакуваното от нас решение е изменена присъдата на първата инстанция, като на практика въззивният съд е влошил наказателно-правното положение на подсъдимата Ж., чрез завишаване

на определеното от първата инстанция наказание „пробация“. Намираме, че в хода на цялото наказателно производство са допуснати редица процесуални нарушения, изразяващи се най-вече в незначитане и неспазване принципа на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 НПК, при което и в резултат на тези нарушения е извършен превратен анализ на наличните доказателства по делото, а оттам- са изведени неправилни правни и фактически изводи, което обуславя и неправилното приложение на материалния закон.

И двете инстанции са дали пълен кредит на доверие на показанията на двама полицейски служители – С. и С., като убедено сочат, че те са взаимодопълващи се, непротиворечиви, логични и последователни. В противовес на това се извежда извод, че обясненията, депозирани от Ж. пред СпНС и показанията, събрани по видеоконференция на свидетеля Ж. са противоречащи, нелогични и съответно обясненията на Ж. са единствено и само израз на нейното право на защита.

И двете съдилища са пропуснали факта, че така, както Ж. би могъл да бъде заинтересовано лице, предвид бившата си съпругеска връзка с Ж., така и свидетелят С. би могъл да е заинтересовано лице, защото е бил пострадало лице - граждански ищец и частен обвинител по друго производство, в основата на което обаче стоят същите тези събития. Всички ние познаваме практиката на ВКС, съгласно която показанията на гражданския ищец или частен обвинител в процеса следва да бъдат внимателно анализирани, тъй като той би могъл да бъде донякъде необективен, без да влагам никакви обвинения по отношение на този свидетел.

На второ място, съдът не е възприел твърденията на Ж. относно ръкомаханията на нейния съпруг, които тя е възприела като такива, но не е успяла да възприеме удар. Тя познава добре своя бивш съпруг. Той също заявява, че когато е превъзбуден, емоционално си служи с много жестомимични изрази. Както заяви Ж., възможно е при някои от тези жестове да е закачил пострадалия С., но да се твърди, че тя е видяла удар и е преиначила истината, е пресилено. Вижте и хронологичното поведение на С. непосредствено след този инцидент, пуска три докладни записки и чак във втората се появява твърдение, че е бил ударен, първо. Второ, същият този С., пострадал от удара съставя АУАН на Ж., не за нарушение на ЗМВР, а за това,

че не изпълнява съзнателно полицейско разпореждане, което говори какво е било отношението на С. към удара в този първи момент.

И двамата полицейски служители твърдят, че Ж. е станал агресивен, когато на местопроизшествието е пристигнала неговата съпруга, но тази агресивност съвпада и с един друг момент, когато му казват безусловно, че ще бъде заведен в болнично заведение, за да му бъде извършено медицинско изследване. Това е грубо нарушение на действащата тогава Наредба № 30 от 2001 г., съгласно която полицейските служители могат да отвеждат лице в болнично заведение, само ако се констатира, чрез техническо средство употреба на алкохол. Във всички други случаи те са длъжни да му връчат талон за медицинско изследване и в указаното време той следва да се яви в болнично заведение.

По отношение на другите допуснати процесуални нарушения намираме, че АСПНС не проведе достатъчно прецизно изследване на факта, свързан с материалната компетентност на прокурора, който е изготвил обвинителния акт. Ние поставихме този въпрос, защото в публичния регистър на командированите магистрати в прокуратурата се съдържа записване, че този прокурор, изготвил обвинителния акт, е командирован в Специализираната прокуратура за срок от седем месеца, считано от 24.11.2017 г. АСПНС твърде набързо задължи съответния прокурор в рамките на тридесет минути да представи доказателства и бяха представени избирателно такива доказателства. И въпреки искането на защитата да се изиска от ВСС извлечение от публичния регистър, това наше искане беше отклонено. Смятам, че с този отказ да се съберат доказателства, които са от изключителна важност за нормалното развитие на този процес, съдът наруши процесуални правила и съответно този порок следва да бъде поправен.

Постановявайки увеличение на наказанието „пробация“, въззивният съд не е посочил каква да бъде периодичността на явяване и подписване на жалбоподателката пред пробационния служител. Това е нарушение на закона, което може да бъде отстранено. Това, че в мотивната част на решението се съдържа извод на съда, как трябва да бъде изтърпяно това наказание, не преодолява порока, относно липсата на същото такова изявление в диспозитивната част на решението. На практика след като не се изпълнява задължително изискване на закона, то както органа, който би изпълнявал

наказанието, така и подсъдимата са в неведение по какъв начин да се изпълнява това наказание.

Моля да постановите решение, с което да отмените решението на въззивния съд и върнете делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Подсъдимата Р. Ж. /право на лична защита/: Поддържам казаното от защитника ми.

ПРОКУРОРЪТ: В касационната жалба са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК. Изложените доводи в подкрепа на твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения пред настоящата инстанция не се различават съществено от тези, които са били поддържани пред въззивния съд. Следва да се посочи, че част от тези доводи са относими към обосноваването на направените фактически и правни изводи от въззивния съд, а необосноваването не е сред основанията, посочени в чл. 348, ал. 1 НПК, поради което е извън предмета на настоящата касационна проверка.

Считам, че въззивният съд е изпълнил процесуалните си задължения, вменени му в разпоредбата на чл. 314, ал. 1 НПК, както и тези, вменени по силата на чл. 339, ал. 2 НПК.

Твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се във внасянето на обвинителен акт в СпНС от некомпетентен орган – прокурор Т., изобщо не е съобразено със събраните от въззивния съд писмени доказателства, относими към този факт. По безспорен и категоричен начин е установено, че обвинителният акт срещу обвиняемата Ж. е изготвен на 28.09.2018 г. от прокурор Т., която към този момент е била надлежно командирована в Специализираната прокуратура. Т.е., обвинителният акт е изготвен от компетентен орган и е годен да породи съответните правни последици.

Съдът не е допуснал и твърдените процесуални нарушения при извършената от него дейност по събиране и оценка на доказателствата. Оценката на годно събрания доказателствен материал, извършена от съда, почива на процесуалните изисквания и на правилата на формалната логика. Изложени са задълбочени мотиви при анализа на цялостния доказателствен материал, като доказателствата са оценени поотделно и в тяхната

взаимовръзка. Ясно е посочено кои са противоречивите показания, защо същите не се кредитират и защо други се кредитират в съотношения с останалия доказателствен материал. Приетите за установени факти са подкрепени от ясно посочени и вярно анализирани доказателства. Съдът е направил верни правни изводи, относно съставомерността на осъществените от подсъдимата Ж. три деяния и тяхната правна квалификация, като престъпление по чл. 290, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК. Наказанието е справедливо определено при условията на чл. 55 НК, като увеличението на срока на определените пробационни мерки от въззивния съд, съответно от шест месеца на една година и шест месеца не намирам за явно несправедливо.

По тези съображения считам, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Адвокат Я. /реплика/: Защитата не твърди необоснованост на съдебния акт. Твърдим неправилни фактически и правни изводи в резултат на превратна оценка на наличния доказателствен материал.

По отношение на компетентността на прокурор Т., у нас остана съмнението и такова ще остане и в обществото, защото ние като страни по това дело нямаме достъп до служебното досие на прокурор Т., но факт е, че в публичния регистър е отразено, че тя е командирована за срок от седем месеца. Не бе преодоляно у нас това съмнение, че там има нещо нередно.

ПОСЛЕДНА ДУМА на подсъдимата Р. Ж.: Поддържам казаното от защитника ми. Моля за справедливост.

Върховният касационен съд обяви, че ще се произнесе с решение след съвещание.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10.55 часа.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР: